

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. január hó 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A 2 rb. társtettesként, előnyért, hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt ... I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. február 1. napján kihirdetett 43.(III.)Kb.1891/2014/33. számú ítéletét megváltoztatja.

... II.r. vádlott korrupciós bűncselekményének pontos jogszabályi megjelölése a Btk.294.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pont aa) alpontja.

... I.r. és ... II.r. vádlottakkal szemben kiszabott és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejét 5 - 5 (öt-öt) évre súlyosítja.

... I.r. és ... II.r. vádlottakkal szemben elrendelt vagyonekmozgást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét ... I.r. és ... II.r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. február 1. napján kihirdetett 43.(III.)Kb.1891/2014/33. számú ítéletével ... I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.294.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő társtettesként, előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettében, ezért 2 évi börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte, továbbá vele szemben 3534,- Ft erejéig vagyonekmozgást rendelt el. A szabadságvesztés végrehajtását három évi próbaidőre felfüggesztette. ... II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.294.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pont szerint minősülő társtettesként, előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettében, ezért 2 évi börtönbüntetésre 120 napi tétel, napi tételenként 1.000,- Ft összesen 120.000,- Ft pénzbüntetésre és lefokozásra ítélte, továbbá 3534,- Ft erejéig vagyonekmozgást rendelt el. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi és 3 hónapi próbaidőre felfüggesztette. A II.r. vádlott részére a pénzbüntetés megfizetésére négy hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, vagy az egyhavi részlet elmulasztásának esetére rendelkezett a szabadságvesztésre történő átváltoztatásra. Mindkét vádlott vonatkozásában végrehajtás esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Az ügyben bűnjenként lefoglalt 100 román lej elkobzásáról, míg a szintén lefoglalt 50 eurós bankjegy lefoglalásának megszüntetéséről, és arról rendelkezett, hogy az állam tulajdonába kerül. Az I.r. vádlottat kötelezte 67.212,- Ft, míg a II.r. vádlottat 20.000,- Ft büntügyi költség megfizetésére, további a 30.000,- Ft költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli. Ellenben ... I.r. vádlottat és ... II.r. vádlottakat az ellenük a Btk.294.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő

társtettesként az előnyért, hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A tárgyaláson a katonai ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be az ítélet B. része tekintetében, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása, valamint összességében végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása érdekében mindkét vádlott tekintetében. Az I.r. vádlott és védője szintén három napot tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a védő jelentett be fellebbezést felmentés érdekében. A II.r. vádlott irányának megjelölése nélkül, míg védője az ítélet marasztaló része ellen jelentett be fellebbezést.

A katonai ügyész előterjesztette fellebbezésének részletes, írásbeli indokolását, amelyben arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a B, tényállási rész tekintetében mind az I.r., mind a II.r. vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk.294.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő társtettesként, előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntetében, és őket az A.) és B.) tényállási részeket érintően - halmazati büntetesként - ítélje börtönbüntetésre és tiltsa el a közügyek gyakorlásától. A katonai ügyész kifejtette azon álláspontját, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a B.) tényállási rész tekintetében azt állapította meg, hogy a törvényesen felhasználható lehallgatási anyag mellett nincs olyan bizonyíték, ami a vádlottak bűnösségét a bűncselekmény elkövetését alátámasztaná. Az ügyészi álláspont szerint ilyen további bizonyíték a vádlottak aznapi szolgálat vezénylése, valamint a gépkocsis járőrözéstől készült GPS adatok. Az utóbbi két bizonyíték értékelésével alátámasztható a lehallgatási anyag, és a bűnösség megállapítható. Kifejtette továbbá, hogy tévesen rekesztette ki az elsőfokú bíróság a 8/2013.(III.01.) AB határozatra hivatkozva a bizonyítékok köréből az A.) tényállási pont tekintetében a vádlotti vallomásokat. Helyes értelmezés mellett a védő kirendelésével, de személyes jelenléte nélkül is törvényes a gyanúsítottai vallomás, az bizonyítékként felhasználható. Utalt arra, hogy az A.) és B.) tényállási részek tekintetében egyaránt kiemelkedően magas a társadalomra veszélyesség, a rendőrségbe vetett közbizalom csorbult, ezért indokolt mindkét vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.178/2016/1. számú átiratában a katonai ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be.376.§ (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be.351.§ (2) bekezdés a) pontjára, valamint a Be.375.§ (1) bekezdésére, és a Be.373.§ (1) bekezdés III./a. pontjára helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítéletet és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására, azzal, hogy a megismételt eljárást a Be.378.§ (2) bekezdése alapján a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa folytassa le. Álláspontja szerint a titkos információgyűjtés anyaga törvényesen felhasználható bizonyítékként az ügyben. A hangfelvétel elkészültétől eltelt négy hetes időtartam megfelel a nyomtaniság követelményének, készletre gyűjtés nem állapítható meg. Az ügyészi álláspont szerint téves az a bírói érvelés, hogy a lehallgatás anyaga, mint közvetett bizonyíték csak más bizonyítékokkal együtt alapozhat meg büntetőjogi felelősséget, de az ügyben más bizonyíték nem áll rendelkezésre. A korrupciós bűncselekményeknél ugyanis sokszor csak a titkos információgyűjtés eredménye áll rendelkezésre, és az mégis a bizonyítás során figyelembe vehető. A jelen esetben azonban a lehallgatási anyag mellett további bizonyítékok állnak rendelkezésre, a vádlottakra vonatkozó szolgálattervezet, valamint a járőrözésről készült GPS adatok, amelyeket a bíróság a tárgyaláson bizonyítékként ismertetett, de azokkal a határozatában érdemben nem foglalkozott.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a nyilvános ülésen eljárás képviselője perbeszédében a másodfokú ügyészi átiratban foglaltakat fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.351.§ (2) bekezdés a) pontjára, felderítetlenségére figyelemmel, és a Be.373.§ (1) bekezdés III./a. pontjában írt eljárási szabálysértés miatt, a Be.375.§ (1) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására azzal, hogy a megismételt eljárást a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa folytassa le. A megismételte, hogy maga az elsőfokú katonai tanács kifejtette, hogy a titkos információgyűjtés anyaga a B.) tényállási rész tekintetében felhasználható. Ez a bizonyíték hasonló ügyekben önmagában is elegendő a bűnösség megállapításához, azonban a jelen ügyben még többletként jön hozzá a szolgálatvezénylet és a GPS adatok. Lényegében minden bizonyíték egy irányba, a bűnösség irányába mutat, tehát az elsőfokú ítélet felülbírálatra nem alkalmas, ez a hiányosság csak hatályon kívül helyezéssel orvosolható.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését tartotta fenn. A B.) tényállási rész kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács részletes bizonyítási eljárást folytatott le, és megállapította, hogy ezen cselekmény tekintetében a vádlottak bűnössége nem állapítható meg. Álláspontja szerint az ügyészség hiába hivatkozik további bizonyítékként GPS adatokra, illetve szolgálatvezényletre, ha azok a bűnösség tekintetében nem releváns bizonyítékok. Azokból csak az látható, hogy adott időben hol tartózkodott a szolgálati gépkocsi, illetve, hogy a vádlottak szolgálatot láttak el a kérdéses időben. Ilyen gyenge bizonyítékok mellett szükségtelen hatályon kívül helyezni az elsőfokú ítéletet. A A.) tényállási pont tekintetében a védő a felmentésre irányuló indítványát azzal indokolta, hogy a külföldi tanúk kihallgatása során a tolmács tekintetében a törvényes figyelmeztetés elmaradt, ténylegesen még a tolmács személye, illetve a kirendelésének módja sem ismert. Ezért ezeket - a vádlottakra nézve terhelő - tanúvallomásokat ki kell zárni a bizonyítékok köréből. Ezzel pedig kiüresedik a bizonyítási eljárás, nem maradnak olyan bizonyítékok, amelyek a bűnösségre utalnának, csak a felmentés lehetősége marad.

A II.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését elsődlegesen felmentés érdekében tartotta fenn. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú katonai tanács részéről teljeskörű bizonyítás történt. Ennek alapján részben marasztalás, részben felmentés lett az eljárás eredménye. A B.) tényállási pont vonatkozásában utalt arra, hogy álláspontja szerint a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyag bizonyítékként az ügyben nem használható fel, mert a bizonyíték keletkezése és a feljelentés között annyi idő telt el, hogy az nem felel meg a nyombaniség követelményének. Kifejtette továbbá, hogy a GPS adatok nem vinnék előre a bizonyítást a bűnösség megállapítása tekintetében, tehát a másodfokú ügyészség által indítványozott hatályon kívül helyezés mellőzése indokolt. Az A.) tényállási pont tekintetében a védő utalt arra, hogy bár mérlegelt tényállásról van szó, de a nem törvényesen beszerezett bizonyítékok kirekesztése útján maga a bizonyítás kiüresedhet, és így felmentésnek lehet helye. A külföldi tanúk kihallgatási jegyzőkönyveire utalva kifejtette, hogy a tolmács személyével, alkalmasságával, kioktatásával kapcsolatos bizonytalanságok miatt ezeket a bizonyítékokat ki kell zárni a bizonyítékok köréből, és így felmentésnek van helye. A II.r. vádlott védője azonban másodlagos indítványként az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Utalt arra, hogy védenca beilleszkedett a civil életbe, elhelyezkedett, sőt már jegyvizsgálói vizsgát tett.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában elmondta, hogy tartósan fennálló depressziója miatt jelenleg nem tud dolgozni, rehabilitációra jár, és rendszeresen gyógyszert szed.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán azt kérte a másodfokú bíróságtól, hogy olyan határozatot hozzon az ügyében, hogy tudja folytatni a megkezdett tanulmányait.

A katonai ügyész, a vádlottak, valamint védőik által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Az ítélet A.) része tekintetében a vádlottaknak és védőiknek a felmentésre irányuló fellebbezése, míg a katonai ügyésznek az ítélet B.) része tekintetében a bűnösség megállapítására irányuló fellebbezése, valamint a fellebbviteli főügyészségnek a hatályon kívül helyezésre irányuló indítványa nem alapos.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádlottakkal és tanúkkal szemben kihallgatásukat megelőzően törvényes figyelmeztetéseket alkalmazott, a távollévő tanúk vallomását szabályosan felolvasással, a lehallgatási anyagot, a képfelvételeket, és az okirati bizonyítékokat is törvényesen tette a bizonyítás anyagává. Az ügyek egyesítése is az eljárási szabályoknak megfelelően történt.

A tényállás megállapítása körében az elsőfokú bíróság mind az A.), mind a B.) tényállási rész vonatkozásában a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I.r. és II.r. vádlottak a tárgyaláson nem kívántak vallomást tenni. Az A.) tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában a nyomozás során mindketten a tényekre és a bűnösségre kiterjedő beismerő vallomást tettek. A B.) tényállási részben írt cselekmény tekintetében a nyomozás során nem tettek vallomást.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. és II.r. vádlottaknak a nyomozás során tett beismerő vallomásait a 8/2013.(III.01.) AB határozatban kifejtett álláspont alapján a bizonyítékok köréből kirekesztette. A katonai ügyész fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy a bíróság által felhívott Alkotmánybírósági határozat olyan büntető ügy kapcsán keletkezett, amelyben a gyanúsított az első gyanúsított kihallgatása idején előzetes fogvatartásban volt. A jelen büntetőeljárást képező ügyben azonban az I.r. és II.r. vádlottak nem voltak fogvatartásban. Ez a körülmény pedig eltérő eljárási szabályok alkalmazását jelenti.

A Be.46.§-ban foglaltak szerint a büntetőeljárásban védő részétele kötelező, ha a.) a bűncselekményre a törvény 5 évi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztést rendel, b) a terheltet fogva tartják, c) a terhelt hallássérült, siketvak, vak, beszédképtelen, vagy a beszámítási képességére tekintet nélkül kóros elmeállapotú, d) a terhelt a magyar nyelvet, illetőleg az eljárás nyelvét nem ismeri, e) a terhelt egyéb okból nem képes személyesen védekezni f) törvény erről külön rendelkezik. A gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvek gyanúsításra vonatkozó része alapján nem kétséges, hogy az ügyben a védelem a Be.46.§ a) pontja alapján mindkét gyanúsított esetében kötelező volt. A Be.48.§ (1) bekezdése szerint a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság védőt rendel ki, ha a védelem kötelező, és a terheltnek nincs meghatalmazott védője. A terheltet a kirendelést követően tájékoztatni kell a védő személyéről és elérhetőségéről. A 46.§ b) pontja esetében a védőt a legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni. A kirendelő határozatban a védőt tájékoztatni kell a terhelt fogvatartásának helyéről, valamint kihallgatásának tervezett helyéről és idejéről. A jelen ügyben az I.r. és II.r. vádlottak nem voltak fogvatartásban, tehát a szigorító szabály, hogy a védőt legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni, rájuk nem vonatkozott. Így nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a védő kirendelése - bár a terhelt kihallgatása előtt megtörtént, de az - teljesen formális volt, hiszen olyan időben történt, hogy a

védőnek nem volt lehetősége azon részt venni. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel megállapítható, hogy tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a bizonyítékok köréből az I.r. és II.r. vádlottak gyanúsítottként tett vallomását kirekesztette, mert ezen bizonyítékok törvényesen felhasználhatók.

Nem tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a bizonyítékok köréből kirekesztette az igazságügyi nyomszakértői véleményt, azon az alapon, hogy ugyanazon személy, aki a szakvéleményt készítette az ügyben a házkutatás során a nyomozó hatóság tagjaként is eljár.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú katonai tanácsnak az ítélet indokolása 6. oldal 3. bekezdésében kifejtett, a rendőri jelentés mellékletét képező CD lemez bizonyítékként történő felhasználására vonatkozó álláspontját.

Nem tévedett a törvényszék katonai tanácsa, akkor sem, amikor a román állampolgár tanúk nyomozás során tett vallomásait a tolmácsolás szabálytalanságára hivatkozó védői érvelések ellenére nem zárta ki a bizonyítékok köréből. Mindhárom jegyzőkönyv tartalmazza a tolmács nevét, igazolványának számát, azt, hogy a hamis tolmácsolásra vonatkozó figyelmeztetést megértette, és mindezt aláírásával hitelesítette azt, továbbá hogy a tanú a tolmácsot megértette, a személyével szemben kifogása nem volt. Tartalmazza, hogy a jegyzőkönyvet elkészültekor előtte román nyelvre lefordították, és az a vallomást helyesen tartalmazta. R.T.P. tanú jegyzőkönyve külön rögzíti magát a tolmács kioktatását is. Nem kétséges tehát, hogy arra jogosult személy a törvényes kioktatás ismeretében végezte a tolmácsolást, és a tanúk részéről sem a tolmács személyével, sem a fordítással kapcsolatban nem merült fel kifogás. Ezek a körülmények megfelelően hitelesítik a tolmács bevonásával felvett tanúvallomásokat. Csupán utal a másodfokú bíróság arra, hogy a tolmácsra (szakértőre) vonatkozó rendelkezések között nem szerepel olyan kitétel, amely az általuk vagy közreműködésükkel nyert bizonyíték feltétlen bírói mérlegeléstől független automatikus kizárására vonatkozna.

Az A.) tényállási pont kapcsán az elsőfokú bíróság igen részletesen értékelte az általa megismert bizonyítékokat és nem tévedett, amikor a tárgyalás anyagává tett külföldi tanúk részben önmagukra is terhelő vallomása, a tárgyaláson kihallgatott rendőr tanú, valamint a szintén felolvasással a bizonyítás anyagává tett rendőr tanú vallomása, a jelentésük mellékletét képező adathordozó anyaga, a tárgyi bizonyítási eszközök, valamint az okirati bizonyítékok alapján terhelő tartalmazza történeti tényállást állapított meg. A vádlottaknak a nyomozás során tett beismerő vallomása törvényes bizonyítékként történő elfogadása, és a tényállás megállapítása során történő figyelembevétele a tényálláson nem változtat. Az A.) tényállási pontban írt cselekmény ugyanis egy irányba mutató, egymást alátámasztó bizonyítékok alapján került megállapításra.

A B.) tényállási résszel kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú katonai tanácsnak a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyag, a vádlottak adott időpontra szóló szolgálattervezete, valamint a GPS alapú helymeghatározó rendszer adatai álltak rendelkezésre. A bíróság mindhárom bizonyítékot szabályszerűen a tárgyalás anyagává tette. Ítélete indokolásának 6. oldal alulról második bekezdésétől a 8. oldal második bekezdéséig igen részletesen, alaposan elemezte, értékelte, minden részletében feldolgozta a lehallgatási anyagot. Foglalkozott az engedélyezés szabályosságával, a felhasználhatóság törvényességével, a Be.206/A. §-ban írt felhasználhatósági feltételekkel, és külön a feljelentési kötelezettség nyombaniságával. Ennek alapján indokoltan állapította meg, hogy a lehallgatási anyag törvényes bizonyítási eszközként felhasználható. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a B.) tényállási ponthoz tartozó bizonyítékokat értékelve a vádirati tényálláshoz képest eltérő, nem marasztaló, hanem felmentést

megalapozó történeti tényállást állapított meg. Nem helytálló az az ügyészi hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság a szolgálatterveztet és a GPS adatokat nem értékelte. Az ítélet indokolása 10. oldal utolsó és 11. oldal első bekezdésében ez megtörtént. Ezek a bizonyítékok azonban a hangfelvétel tartalmához nem tudnak annyit hozzátenni, hogy annak alapján marasztaló ítéleti tényállást lehetne megállapítani. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a hangfelvétel anyaga, maga az elhangzott szöveg tartalma nem elégséges ahhoz, hogy annak alapján a bűnösséget kétséget kizáró módon megalapozó történeti tényállást lehetne megállapítani.

A másodfokú katonai tanács a Be.352.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján a vádlottak személyi körülményeit a nyilvános ülésen tett nyilatkozatuk, valamint az általuk becsatolt okiratok alapján kiegészítette. Az I.r. vádlott tekintetében azzal, hogy: "Az I.r. vádlott pszichiátriai betegsége jelenleg is fennáll, rendszeres orvosi kezelés alatt áll". Továbbá, hogy a II.r. vádlott időközben jegyvizsgálói vizsgát tett."

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú katonai tanács által ekként kiegészített tényállás mindenben megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottaknak és védőiknek az A.) tényállási pont tekintetében a felmentésre, és a katonai ügyésznek a B.) tényállási ponttal kapcsolatban a bűnösség megállapítására, míg a másodfokú ügyészségnek a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett, mivel az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét alapvetően teljesítette.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és az A.) tényállási pont tekintetében és lényegében helyes a cselekmények jogi minősítése is. Nem tévedett a törvényszék katonai tanácsa, amikor I.r. vádlott bűnösségét a Btk.294.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő társtettesként, előnyért hivatali köteleességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntetőjében megállapította. A II.r. vádlott ugyanezen bűncselekményt követette el magatartásával, azonban az ítélet rendelkező része a jogszabályi hivatkozás hiányosan tartalmazza, ezért a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és rögzítette, hogy ... II.r. vádlott korrupciós bűncselekményének pontos jogszabályi megjelölése a Btk.294.§ (1) bekezdés és a (3) bekezdés a) pont aa) alpontja. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 11. oldal negyedik bekezdésében röviden, de helyesen fejtette ki a jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontját, mellyel a másodfokú katonai tanács egyetértett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor az általa az ítélet B., részében rögzített alapján mindkét vádlottat az ellenük további a Btk. 294.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a. pont, aa. alpont szerint minősülő társtettesként, az előnyért hivatali köteleességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetése miatt emelt vád alól a Be.6.§ (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel a Be.331.§ (1) bekezdése alapján - bizonyítottság hiányában - felmentette.

A katonai tanács ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Az enyhítő körülmények körében nagyobb súllyal kell figyelembe venni az időmúlást, hiszen az elsőfokú ítélet kihirdetésétől számítva további egy év eltelt, illetve az I.r. vádlott tekintetében további enyhítő körülményként kell figyelembe venni tartós pszichés megbetegedését, mely miatt folyamatos orvosi kezelés alatt áll. Az I.r. vádlott esetében azonban súlyosító körülményként kell értékelni azt, hogy a járőr vezetője volt, ezért felelőssége nagyobb súllyal jelentkezik, valamint, hogy a cselekmény kezdeményezője és nagyobb részben végrehajtója volt. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a nagyobb számú és jelentős súlyú enyhítő körülményre, így különösen a bekövetkezett időmúlásra, valamint az I.r. vádlott

pszichés betegségére is figyelemmel a szabadságvesztés tartamát mindkét vádlott esetében az adott bűncselekményre előírt minimumban határozta meg. Az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg a szabadságvesztések fokozatát is. A már hivatkozott körülményekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor lehetőséget látott a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések próbaidőre történő felfüggesztésére. Az elsőfokú ítélet indokolása tévesen tartalmazza a szabadságvesztés büntetések felfüggesztésére vonatkozó törvényi rendelkezés jogszabályi megjelölését, ezért azt a másodfokú katonai tanács a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdésére helyesbítette. Megállapítható ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetések felfüggesztésének próbaidőjét igen alacsony tartamban határozta meg a cselekmény tárgyi súlyához, jellegéhez, társadalomra veszélyességéhez képest. Ezért a másodfokú katonai tanács mindkét vádlott esetében a szabadságvesztés próbaidőjét 5-5 évre súlyosította. Nem tévedett a törvényszék katonai tanácsa akkor sem, amikor mindkét vádlottat, azért mert a súlyos korrupciós bűncselekmény elkövetésével a rendfokozatra viselésére méltatlanná váltak, lefokozás katonai büntetésre is ítélte. Az ítélet indokolása 12. oldalán azonban tévesen tartalmazza a lefokozás katonai büntetés jogszabályi hivatkozását, ezért a másodfokú katonai tanács a Btk.137.§ (1) bekezdésére helyesbítette. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem amikor a megfelelő jövedelemmel rendelkező II.r. vádlottal szemben pénzbüntetést szabott ki. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezek a büntetések megfelelően szolgálják mindkét vádlott esetében a Btk.79.§-ában írt büntetési célokat.

A másodfokú katonai tanács mindkét vádlott esetében mellőzte a velük szemben az elsőfokú ítéletben elrendelt vagyonekobzást. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vagyoni előny tárgyát képező és az ügyben bűnjelként lefoglalt 100 román lej címletű bankjegyet elkobozta. Ténylegesen ez képezhetne volna alapját a Btk.74.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a vagyonekobzásnak, hiszen ez a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyon, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. Az igazságügyi nyomszakértői vélemény megjegyzése szerint a lefoglalt pénzek a vizsgálat során további használatra alkalmatlanná váltak, tehát a lefoglalás megszüntetése mellett indokolt volt annak elkobzásáról gondoskodni. Figyelemmel azonban arra, hogy nem maradt olyan vagyon amellyel a vádlottak a bűncselekmény elkövetése folytán gazdagodtak volna, így indokolatlan velük szemben a vagyonekobzás alkalmazása.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján - mindkét vádlott tekintetében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. január hó 13.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes sk.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete I.r. és ... II.r vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős, és a szabadságvesztések kivételével végrehajtható.

Budapest, 2017. január 13.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül
Iván Erika
bíróági ügyintéző